

děti, které částky a za které práce požaduje, a nepředložila-li specifikovaný účet, dala tím »příčinu« k odložení roku, jak se praví v § 142 c. ř. s. Zmiňuje-li se napadené usnesení také o zavinění a napadá-li to stěžovatel, jest k tomu podotknouti, že předpis § 142 c. ř. s. jest jen zvláštním případem předpisu § 48 c. ř. s. druhá věta a že jest bezvýznamné, zda strana, jež dala »příčinu« k odložení roku, má na tom vinu. Tvrzení rekursu, že právní zástupce mohl požadovati celou položku i jen za jediný úkon, jest nezávažné, an sám přiznává, že vykonal několik úkonů a an nabídl důkaz specifikovaným účtem.

Čís. 10993.

Podle obecního zřízení pro Slezsko (zákon ze dne 15. listopadu 1863, čís. 17 z. zák.) nevyžaduje se k platnosti plné moci, dané obcí advokátovi, usnesení obecního zastupitelstva; stačí usnesení obecní rady a plná moc podepsaná starostou a jedním členem obecní rady ve smyslu ustanovení § 52, první odstavec, druhá věta obecního zřízení pro Slezsko.

Lhostejno, že osoba právního zástupce nebyla zároveň určena obecní radou, jen když bylo provedení jejího usnesení ponecháno orgánu vykonávajícímu usnesení (§§ 48 a 49 slez. obec. zřiz.), jež bylo formálně provedeno tím, že starosta v zastoupení obce na venek (§ 52 slez. obec. zřiz.) vydal plnou moc podepsanou jím a jedním členem obecní rady.

Obecní zaměstnanci.

Udělení definitivy obecnímu zaměstnanci a jeho převod do nového platu podle zákona ze dne 24. června 1926, čís. 103 sb. z. a n. jsou správními opatřeními podstatou i právními účinky zcela rozdílnými.

S hlediska § 212 zák. čís. 103/1926 jest lhostejno, zda jde o úpravu služebních požitků zaměstnance trvale ustanoveného teprve ke dni 1. ledna 1926, či zaměstnance jsoucího již dříve v definitivním služebním poměru.

Dekret, upravující služební požitky obecního zaměstnance podle obdoby zák. čís. 103/1926, vyžaduje schválení dozorčího úřadu. Žaloba obecního zaměstnance proti obci o vydání takového dekretu dříve, než byl schválen dohlédacím úřadem, jest předčasná.

(Rozh. ze dne 17. září 1931, Rv II 309/30.).

Žalobce Jan P. byl usnesením správní komise obce M. ve Slezsku ze dne 13. ledna 1926 ustanoven definitivním policejním strážníkem žalované obce a usnesením obecního zastupitelstva žalované obce M. ze dne 20. října 1928 byly mu upraveny služební požitky a nároky obdobně podle norem pro státní policii. Dekret o této nové úpravě nebyl žalobci dosud vydán. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalovanou obci, by byla uznána povinnou vydati mu jmenovací dekret, obsahující obzvláště tato ustanovení: a) že pro úpravu právních a hmotných poměrů žalobce Jana P-a, zejména pro úpravu jeho hmotných požitků jsou

směrodatné zákony platné pro zaměstnance státní, a to kategorie státní policie, tedy zejména nový platový zákon ze dne 24. června 1926 čís. 103 sb. z. a n. ve smyslu § 148 tohoto zákona, též zákon ze dne 13. července 1922, čís. 230 sb. z. a n. a prováděcí nařízení k němu ze dne 5. října 1922, čís. 295 sb. z. a n., b) že i pensijní a zaopatřovací požitky žalobce a příslušníků jeho rodiny jsou upraveny obdobně podle zákonných ustanovení a předpisů platných pro státní policii, c) že, pokud by nastala v budoucnosti změna v úpravě hmotných a právních předpisů pro policii státní, bude se úprava vztahovati i na žalobce Jana P-a, d) že co do úpravy řízení disciplinárního zůstávají pro žalobce v platnosti ustanovení zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. z r. 1920 s prováděcím nařízením ze dne 14. srpna 1920, čís. 483 sb. z. a n. Žalovaná obec navrhla, by žaloba byla zamítnuta, protože v době podání žaloby nebylo usnesení obecního zastupitelstva ze dne 25. října 1928 schváleno nadřízeným dozorčím úřadem, jak bylo nutné, takže žaloba byla předčasná, za sporu skutečně schválení se strany okresního úřadu se stalo a sice dne 18. září 1929 a jmenovací dekret byl vydán zástupci žalobce při roku dne 3. října 1929. **Procesní soud prvního stolu** žalobu zamítl. **Důvody:** Žalobu bylo zamítnouti proto, že žalovaná strana skutečně při roku dne 3. října 1929 dekret odpovídající úplně žalobnímu žádání zástupci žalující strany vydala. Bylo by jen zjistiti, zda obsah dekretu odpovídá usnesení obecního zastupitelstva. Že skutečně dekret odpovídá usnesení obecního zastupitelstva, jest vlastně nesporné, neboť právě podkladem žaloby jest tvrzení, že dekret, o jehož vydání se žaluje, má býti právě vydán na základě usnesení obecního zastupitelstva ze dne 25. října 1928. Ostatně správnost dekretu vyplývá nejen z dekretu sama, nýbrž i z potvrzovací doložky okresního úřadu a jest tudíž, jelikož jde o veřejnou listinu, která není ničím vyvrácena, pokládati obsah dekretu za správný, pokud jde o onu okolnost. Co se týče nutnosti schválení nadřízeným úřadem, třeba poukázati na oběžník okresního úřadu ze dne 13. července 1929. Šlo o převod požitků žalobce na platový zákon ze dne 24. června 1926, čís. 103 sb. z. a n. a tento převod podléhá podle ustanovení § 212 čís. 4 zákona schválení nadřízeného úřadu dozorčího. Žalovaná obec také o toto schválení požádala zemský úřad podáním ze dne 20. prosince 1928, jež bylo odstoupeno 14. ledna 1929 okresnímu úřadu. Není tudíž vinou žalované strany, že se schválení dekretu nestalo již před podáním žaloby. Proto byla žaloba skutečně předčasná. Co se týče vedení sporu na straně žalované, v kterémžto ohledu měl žalobce pochybnosti, zda zmocnění Dr. M-a odpovídá usnesení obecního zastupitelstva, podotýká se, že opisy protokolů ze dne 27. června 1929 a 19. července 1929 o schůzích obecního zastupitelstva, kteréžto odpovídají také knize protokolů, prokazují, že plná moc zástupce žalované k vedení sporu skutečně Dr. M-ovi byla obecním zastupitelstvem řádným způsobem udělena. Vzhledem k tomu, že v době podání byla žaloba předčasná, že při posledním roku byl dekret zástupci žalující strany vydán a přes to žaloba nebyla žalobcem obmezena, bylo žalobu jako neodůvodněnou zamítnouti. **O d-**

v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Nesprávné právní posouzení věci spatřuje odvolatel v tom, že první soud jest toho názoru, že převod požitků žalobcových na platový zákon čís. 103/26 podléhal podle § 212 (4) tohoto zákona schválení nadřízeného úřadu dozorčího. V § 212 (4) cit. zák. jest předepsáno, že provedení opatření podle předchozích odstavců vyžaduje, pokud jde o obce... schválení samosprávného úřadu dohlédacího. V odst. (6) téhož § se pak stanoví, že, jsou-li korporace a ústavy, o které jde, podle dosud platných předpisů oprávněny, by se usnášely o systemisaci služebních míst a o plattech s místy těmi spojených, vyžaduje každé takové usnesení schválení jako opatření podle čtvrtého odstavce. Na tato zákonná ustanovení byla žalovaná obec výslovně upozorněna zemským úřadem v Brně a okresním úřadem v F. Podle jasného doslovu těchto předpisů není pochybností, že převod žalobcových požitků vyžadoval schválení dozorčího úřadu. Názor odvolatelův, že o převodu požitků nelze mluvit v žalobcově případě, ježto žalobce nabyl definitivy teprve dne 1. ledna 1926, za platnosti nového platového zákona čís. 103/26, jest neopodstatněn již proto, že zákon čís. 103/26 byl vydán teprve dne 7. července 1926, byť i se zpětnou působností od 1. ledna 1926 (§ 215). Není tedy pochybností, že žalobce od 1. ledna 1926 (od svého definitivního ustanovení) nemohl pobírat požitky podle platového zákona dosud nevydaného, takže převod požitků musil samozřejmě býti proveden později. Dokud příslušné usnesení obecního zastupitelstva ze dne 25. října 1928 nebylo dozorčím úřadem schváleno, nebyla obec povinna vydati žalobci dekret žádaného obsahu. Vždyť žalobce nedomáhá se vydání dekretu s výhradou schválení dozorčím úřadem, nýbrž bez jakékoliv omezující doložky, k čemuž obec před předepsaným schválením dozorčím úřadem nebyla oprávněna, tím méně pak povinna. Při tom jest nerozhodno, že se toto schválení stalo ve formě schvalovací doložky na dekretu, podle níž se platová úprava žalobce schvaluje podle § 212 odst. (1) a (4) zák. čís. 103/26. V důsledku toho je pak též správný názor prvního soudu, že žaloba byla podána předčasně. Z toho, že žalovaná obec začala vypláceti požitky podle nového usnesení zastupitelstva, nevyčkáví schválení úřadu dozorčího, nemůže žalobce nic dovozovati ve prospěch svého stanoviska v otázce vydání dekretu, an se domáhal jeho vydání bez jakékoliv výhrady.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání provádí předem dovolací důvod zmatečnosti podle § 503 čís. 1 a § 477 čís. 5 c. ř. s. Nelze mu však přisvědčiti. Obecní zřízení pro Slezsko (zákon ze dne 15. listopadu 1863, čís. 17 z. zák.) nepřikazuje v § 33 k působnosti obecního zastupitelstva ustanoviti též právního zástupce obce v právních věcech (kterýž předpis má jen obecní zřízení české v § 34 čís. 4), a stačilo k platnosti plné moci, udělené advokátovi žalovanou obcí, usnesení obecní rady a plná moc podepsaná starostou a jedním členem obecní rady ve smyslu ustanovení § 52 první

odstavec druhá věta obecního zřízení pro Slezsko. Tomuto formálnímu předpisu vyhovovala již první plná moc žalované obce ze dne 28. června 1929. Výtku, že zřízení advokáta pro žalovanou obec ve sporu se žalobcem nebylo obecní radou usneseno, není opodstatněná, poněvadž v opisu zápisu o schůzi obecní rady ze dne 27. června 1929 — jenž byl za řízení v první stolici k důkazu přečten a jehož souhlas s prvopisem zjistil první soud — jest výslovně uvedeno, že se ke stání obce se žalobcem deleguje starosta a Karel H. a mimo to právní zástupce. Usnesení obecní rady o zřízení (o delegování) právního zástupce za obec bylo zápisem ze dne 27. června 1929 zjištěno a nesejde na tom, že osoba právního zástupce nebyla zároveň určena, poněvadž provéstí usnesení bylo ponecháno orgánu vykonávajícímu usnesení (§§ 48 a 49 slez. obec. zřízení), jež formálně provedeno bylo tím, že starosta v zastoupení obce na venek (§ 52 slez. obec. zřiz.) vydal listinu, plnou moc jím a jedním členem obecní rady podepsanou ve smyslu druhé věty prvního odstavce § 52 slez. obec. zřízení formálně bezvadnou, neboť nadbytečný podpis ještě druhého člena obecní rady není po formální stránce závadou. Bylo-li usnesení obecní rady o zřízení advokáta pro spor obce se žalobcem takto zjištěno, nemělo důležitosti neurčité tvrzení žalobcovo, že se prý jednou příležitostně po ukončení schůze obecní rady většina členů vyslovila proti vydání plné moci a proti vedení sporu, a výtku neúplnosti v tomto směru odvolacímu řízení činěná není důvodná (§ 503 čís. 2 c. ř. s.). Právní vývody, zbudované na předpokladu, že k platnosti plné moci, vydané žalovanou obcí advokátovi, bylo třeba usnesení obecního zastupitelstva, jsou mylné a netřeba se jimi zabývat.

Dovolání nelze přisvědčiti ani pokud vytýká napadenému rozsudku nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Dovolání především mylně stotožňuje správní akt udělení definitivy, s převodem do nového platu podle zákona čís. 103/1926, ač tu jde o správní opatření podstatou i právními účinky zcela rozdílné. V § 212 platového zákona byly stanoveny zvláštní předpisy pro úpravu služebních požitků zaměstnanců veřejných korporací, zejména v odst. 1 byla stanovena důležitá základní zásada pro úpravu platovou, že služební požitky a právní nároky těchto zaměstnanců nesmějí přesahovati míru platových druhů a služebních práv a nároků státních zaměstnanců stejné neb rovnocenné kategorie a stejných služebních a rodinných poměrů. Zkoumati, zda byla tato zásada při provedení platové úpravy obecních zaměstnanců podle zákona čís. 103/1926 zachována, vyhradil platový zákon v odst. (4) § 212 dozorcímu úřadu, prohlásiv, že provedení platových opatření vyžaduje schválení úřadu dohlédacího. Zákon v § 212 nerozeznává, zda jde o úpravu služebních požitků zaměstnance trvale ustanoveného teprve ke dni 1. lednu 1926 — jakž byl žalobce ustanoven — či zaměstnance jsoucího již dříve v definitivním služebním poměru, ukládaje dohlédacímu úřadu, by novou požitkovou úpravu zkoumal, zda vyhovuje směrnícím § 212 odst. (1)–(3) zákona čís. 103/1926. Nemají proto pro souzenou věc význam dovolací vývody, vybudované na tom, že žalobce byl až do 31. prosince 1925 jen ve služebním poměru provisorním,

a marně snaží se stotožniti usnesení obecního zastupitelstva o žalobcově definitivě s úpravou jeho služebních požitků podle platového zákona č. 103/1926, který, jak bylo již vzpomenuto, má pro úpravu služebních požitků a právních nároků zaměstnanců obcí a podobných veřejnoprávních svazků v § 212 ještě předpisy zvláštní, neplatící pro státní zaměstnance. Rozhodnutí nejvyššího správního soudu č. 7979 (sb. adm.), k němuž dovolání odkazuje, netýká se zaměstnance veřejných korporací v odst. (1) § 212 platového zákona dotčených a náleze 79.883 jest zřejmě již číselně nesprávně citován. Otázka nové systemisace žalobcova místa nepřichází v úvahu, ani předpis § 212 odst. 6 plat. zákona, poněvadž úprava žalobcových požitků byla provedena, zkoumána a schválena jen s hlediska předpisů odst. (1) a (4) § 212 plat. zákona, což výslovně ve schvalovací doložce dohlédacího úřadu na žalobcově dekretu ze dne 18. září 1929 bylo zdůrazněno. Názor dovolatelův, že úprava žalobcových požitků byla jen vnitřní věcí obecního zastupitelstva a že nemohl nadřízený úřad obecní zastupitelstvo v tomto seburčovacím právu omezovati, jest právě tak lichý, jako v rozporu s jasným doslovem odst. (4) § 212 plat. zákona. Nesejde ani na tom, že právě předpisy odst. (2) a (3) § 212 zák. č. 103/1926 na žalobce nedopadají, majíce na zřeteli jiné případy. Žalobce domáhal se sporem na žalovaně obci vydání dekretu, upravujícího jeho služební požitky podle obdoby platového zákona č. 103/1926. Stanoví-li však zákon v odst. (4) § 212, že taková opatření o služebních požitcích a právních nárocích vyžadují u obcí schválení dozorčího úřadu, plyne z jeho doslovu jasně, že schválení dohlédacího úřadu jest zde stanoveno jako podstatná náležitost platnosti řečeného správního aktu (dovolávaný náleze nejvyššího správního soudu č. 7883 má zcela jiný skutkový podklad a řeší otázku přípustnosti stížnosti na nejvyšší správní soud a nemá význam pro souzenou věc). Podle prvopisu platového dekretu byl tento vyhotoven 9. listopadu 1928 a dohlédacím úřadem schválen 18. září 1929. V této době, od 9. listopadu 1928 do 18. září 1929, neměla žalovaná obec ani možnost dekret žalobou ze dne 19. června 1929 vymáhaný vydati a mohla tak učiniti teprve za sporu, což v zápisu o ústním jednání ze dne 3. října 1929 jest zjištěno. Na základě těchto zjištěných časových dat nižší soudy správně posoudily otázku předčasnosti žaloby a lze k důvodům jejich rozhodnutí odkázati. Dovolání snaží se marně dovoditi, že prý dekret — který doslovem souhlasí s návrhem žalobním — byly upraveny jen hmotné služební poměry, nikoli právní. Nepoužívá-li dekret výslovně výrazu, že upravuje i právní poměry žalobce, jest nerozhodné, ježto ve skutečnosti dekret obsahuje právní úpravu služebního poměru žalobcova

Čís. 10994.

Nemě-li ten, kdo podepsal směnku bez rukojemského prohlášení, na základě úmluvy s majitelem směnky v úmyslu podepsati směnku jako příjemce, nýbrž jen jako rukojmí, nebyl bez jeho souhlasu majitel směnky oprávněn dodatečně vepsati jeho jméno do adresy směnky.

(Rozh. ze dne 17. září 1931, Rv II 561/31.)